

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2012. OKTÓBER XXIII. ÉVFOLYAM 20. SZÁM

Reformáció – Isten Igéjének villámlása

Az immár közel ötszáz éve szárbá szökkent reformáció legelső harcosai arany szabályként hirdették, hogy az Isten Igéjétől és Szentlelkétől támasztott tűznek nem szabad kialudnia. Mi, késeiak már sokkal nehezebben látjuk át és valljuk meg, hogy mi is volt valójában Istennek ez a csodálatos ajándéka: a reformáció.

Bizonyára közelebb kerülünk Istennek eme titkához, ha azokat bírjuk szóra, akik akkor, a reformáció századában lehettek Isten tettének nyíltszívű bizonyágtevői.

Álljon itt a nyelvünket érett férfikorban elsajátító kolozsvári reformátor, könyvkiadó és nyomdász, Heltai Gáspár 1570-ben napvilágot látott szép vallomása a reformációról: „akkoron kedig tiltúl villámlani kezdé mind Magyarországra, mind Erdélben az Úristennek Igéje.” Amikor mintegy 35-40 évvel a hazai reformáció megindulása után papírra veti vallomását a szász közösségben született reformátor, úgy tekint a Magyar Királyság és szűkebb hazája, Erdély hitbeli megújulására, mint Isten Igéjének villámlására. E tömör jellemzés szerint a 16. század Isten kereső embere a reformációt mindenekelőtt Isten tettének vallja és hirdeti. Akarhat az ember változtatásokat egyéni és közösségi életében, de az egyén és közösség legbensőbbjét átforgató változás Isten műve. Ahol az isteni szó felhangzik, ott világosság támad. Ebben a felülről nyert világosságban lesz nyilvánvalóvá, hogy kicsoda és mit akar a világosság Istene, és mit kell tennie az őt megszólító Úr szavára az embernek: tevéleges étellel válaszolni a minket megkereső Istennek. Ez a mennyei világosság annak élete által jött közel a világhoz, aki elmondhatta magáról: Én vagyok a világ világossága! Azaz a hozzánk küldött Úr Jézus Krisztus.

Reformáció kori történetünk mindmáig arra int, hogy a mindenkor megkeresett ember és egyház meg kell, hogy mérje tegnapiját, s még inkább ugyanezt a megmértettségét kell megtennie jelenévé! Akkor tekinthetjük magunkat a reformáció gyermekeinek, ha az élet minden bonyolultsága ellenére hagyjuk megszólíttatni magunkat és engedelmesskedünk a minket Fiában kereső Úrnak.

A reformáció történetének lapjait olvasgatva megérezhetjük, hogy milyen lelki, szellemi és anyagi áldozatot kellett hozniuk azoknak, akik Isten Igéjének és Szentlelkének engedelmesskedve mertek szakítani mind-

Radványi Károly grafikája

azokkal a szokásokkal és gyakorlattal, melyek válaszfalat emeltek az Isten után közvetlenül vágyakozó lelkek és közösségek, valamint a kegyelmes Isten közé. Luther Márton gyötrelmes vívódásaiban eltöltött esztendei és éjszakai szemléletesen bizonyítják annak a harcnak a nehézségét, mely nyomán Isten engedte, hogy az Őt áhító ember rátaláljon. De felsorakozhatnak a nagy wittenbergi mögé Európa több egyházának fiai is, a gályarabságot viselt Knox János, a skótok reformátora, hazai reformátoraink közül a fogság-

ZSIGMOND JÓZSEF ny. elképíztető, Nagyvárad

FOLYTATÁSA A 6. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

Hit által

Zsid 11,33-34

A Zsidókhoz írt levél 11. részében a hit hőseiről olvashatunk. S amikor a szentíró felsorolja őket, így szól: „Mit mondjak még?” (Zsid 11,32) Vége-hossza nem lenne a neveknek, akik még, mint a hit hősei, fel kellene, hogy jegyeztessenek. Ám, ha a Bibliában nincsenek is jelen, a történelem számon tartja őket.

Olyan jó emlékeznünk Lutherre, Kálvinra, Méliuszra, Huszár Gálra, Szegedi Kis Istvánra, Károlyi Gáspárra, Bocskai Istvánra, Bethlen Gáborra, Szenczi Molnár Albertre, Rákóczi Györgyre, Lorántffy Zsuzsannára, Apáczai Csere Jánosra, Mészótfalusi Kis Miklósról. Mind-mind hit által cselekedtek, munkálkodtak és küzdöttek a reformáció századaiban az Anyaszentegyházért és a magyar népért. Nem a maguk önös érdekeit nézték, mint sokan manapság, hanem az egyházért és a népért munkálkodtak, hogy Isten drága Igéje formálja, alakítsa életüket. Mert tudták, hogy csak így lesz áldás a nemzet számára. Gazdag áldás származna ma is abból, ha nem a széthúzás uralkodna vezetőik és vezetettek között, hanem mindenél fontosabb lenne az egyházban és a politikában is az Isten Igéje és az, hogy hit által éljük azt meg mindannyian!

„Hit által országokat győztek le” (Zsid 11,33) – mondja a szentíró. Micsoda hatalma volt abban az időben az Igének! Országok virágoztak, mondjuk, mint Erdélyország... Ám így van ez ma is, ha az ember komolyan veszi és megéli hittel az Isten parancsolatait, Igéjét. Legyőzetik az „én”, mert az nagy király szokott lenni és átveszi az uralmat a legnagyobb Király, maga Jézus Krisztus!

„Igazságot cselekedtek” – nem a maguk igazságát, hanem a legnagyobb igazságra, Jézus Krisztusra figyeltek és Ő reá hallgattak. S Jézus igazsága ez: „Atyám, bocsáss meg nekik!” Ezt csak hit által lehet kérni és cselekedni. Nem akarsz te is hit által kérni, imádkozni és cselekedni, mint a hit hősei és mint reformátor őseink? Vigyázz! E nélkül nem nyered el az ígéreteket!

Hit által meg lehet oltani „a tűznek erejét”. Megoltódik a harag, a düh, a családi háborúk tüze – hit által. És megoltódik a nemzetek között a harag tüze, no meg a pártok között...

A múltba nézve tanuljunk a hit hőseitől, őseink példaadó életéből és szolgálataiból és hit által munkáljuk a jövődőt az anyaszentegyházban, népünk körében, tudván azt, hogy „hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni...” (Zsid 11,6/a) Isten Igéje ragyogjon mindig lelki szemünk előtt, hogy azt megélve áldott és boldog jövődönk legyen.

CSOMAY ÁRPÁD

Húszéves az Erdélyi Gyülekezet /4. Ravasz László: Ki lehet presbiter? /6.

„És másodszor is mondának: Alleluja! És annak füstje felmegy örökkön örökké.”
(Jel 19,3)

Az Alleluja kifejezés a Zsoltárok könyvének egyik leggyakrabban használt szava, ám az Újszövetségben csak ebben az igeversben fordul elő. Az Alleluja azt jelenti, hogy „Dicsérjétek az Urat!”. Miért csak itt fordul elő ez a kifejezés?

A mennyei seregek azért dicsérik Istent, mert Babilon szétesett, az istentelenség végleg leromboltott, Isten uralma teljességgel, véglegesen teljességre jutott. Az Alleluja itt a győzelem örömszava, a győzelmi ünnep szava. Most már nem csak a láthatatlan világban nyilvánvaló Isten uralma, hanem a látható világban is. Az Isten Úr volta, föld, menny fölötti hatalma tapasztalható mindenütt, mindenki számára, ezért mindenki dicsérheti az Urat, mindenütt magasztalják az Urat. Az Istent magasztaló ének, az Úr dicsérete úgy terjed, ahogyan a füst, gyorsan, mindenhol Istent dicsérik a teremtmények. Az allelujázók elterjedő Istent magasztaló éneke győzelmi jelként száll fel és terjed szét az egész világban. Nincs már senki és semmi, ami vagy aki megakadályozza Isten nyilvánvaló uralkodását az egész világban.

Az Alleluja, ennek az igeversnek a képe, reménységet ad a keresztyéneknek, hogy hitükben való kitarásuk nem hiábavaló, az a lelki küzdelem, amelyet hitükért folytatnak, igaz hitük miatt szenvednek el, amelyhez erőt élő hitük ad, nem válik fölösle-

A LÉLEK CSENDJE

A győzelem örömszava

gessé, nem hull porba. Ha most még nem is nyilvánvaló mindenkinek, mindenütt az Úr uralma, de eljön egyszer az az Istentől rendelt pillanat, az az idő, amikor végleg és teljességgel érvényesül Isten hatalma a látható világban, nyilvánvalóvá válik a földön, hogy ki volt és ki maradt az igazi Úr.

Ne engedd, hogy megtévesszenek e földi világ urai. Ne félj fegyvertől, erőszaktól, emberi hatalmaskodástól. Számold hited miatti üldöztetéssel, hátrattétellel. Lesznek próbáid, kemény és nehéz lelki harcaid, de ne tagadd meg igaz hitedet, nézz szembe a Sátánnal és kiszolgálóival, mondj nemet

kísértéseikre, hívd segítségül Krisztus lelkét a velük való küzdelmeidben. Ne add fel a keskeny úton való járást az istentelenek kedvéért, tűrd békével, hittel, mert Isten elhozza nem csak a szabadítás napját, de a végső és teljes győzelem napját. Légy kitaró Krisztus követésében, adj példát szeretetről, hitről, reménységről. A nehéz, gondterhelt helyzetekben dicsérd az Urat, figyelj Rá, keresd üzenetét, mondd Alleluját, megfogod tapasztalni áldását, vezetését, erejét, hatalmát.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

Kovács Lajos Emil: Degenfeld kastély, Hadad

HISZEM ÉS VALLOM

Egyszer csak lehull a fátyol

A mai ember sok figyelmet szán, a főleg a közösségi oldalakon megjelenő tanító jellegű idézetekre. Nem tagadja senki, hogy szinte életcéljává választotta az önmagával való megbékélés szándékát, amit majd mindenki előtt reflektorfénybe tudjon helyezni és ezzel az elsorvadó lelkeséget újból gyümölcsözővé nevelni. Jómagis is ezzel a céllal élem mindennapjaimat és örülök, amikor elsajátíthatok valami újat, ami jobb emberré, tisztább lelkületűvé és igazi keresztyénné formál.

Életünk éppen erről kellene szóljon: folyamatos reformálás. Ami rossz, azt kivetni, ami jó, megtartani. Röviden: nagytakarítást végezni. Mert mi is az ó ember megöklölése? (Heidelbergi Káté 89. kérdés) Az, hogy szívünk szerint bánkódjunk bűneinken, és azokat mindinkább gyűlöljük és kerüljük. És mi az új ember meglevevítése? (HK 90.) Istenben való szívbéli öröm Krisztus által, és az Isten akarata szerint való minden jó cselekedetben gyönyörködő szeretet.

Annyira egyértelmű mindez, hogy szinte nem is szorul magyarázatra. Csak

hogyan... Könnyebb elolvasni és beleegyezően börtantani, mint azt mindennap igazán megélni. De az alázatosság és szelídség elhozza a sikert. Mint ahogy a katonák tanítják: fegyelem, türelem és szorgalom az igazi erény, ami nélkül nincs győzelem.

Igen, mindannyian Krisztus katonái vagyunk, akik Őt követjük és minden cselekedetünkkel Őt képviseljük a világ szemében. Ezért csak a jócselekedeteink által tudunk igazi változást előidézni. Sem a gúny, sem a gyűlölet, sem az ellenségeskedés, sem az eltiprás nem Krisztus védjegye! Ha azt akarjuk, hogy legyőzzük a sok negatívumot a mai világban, szükségünk van az állandó jócselekedetekre, mert a jó jót szül. Tudniillik a jó cselekedetek csak azok, amelyek igaz hitből vannak, Isten törvényének megfelelőek és az ő dicsőségére történnek, nem pedig azok, amelyeket mi gondolunk jónak, vagy amelyek emberi rendelkezés alapjának. (HK 91.)

Az önmagában még nem jó cselekedet, hogy eleget tesz az emberi törvénynek, vagy az állam törvényeinek. A jó cselekedet az, ami már túl van a világi törvényen és a

saját dicsőségem keresésén is. Ami nem elvárásból, hanem önzetlen jó szándékból születik. Hiszek abban, hogy ezt mindenki felismeri, és jobba tudja tenni környezetét és kapcsolatait azáltal, hogy csak a jócselekedetekre figyel, és nem az őt körülvevő rosszindulatú, irigy és hamis gondolatokra. Mindannyiunk életében egyszer eljön a pillanat, amikor „...egyszer csak a fátyol lehull – és látok. Mit látok? Legelőször magamat. Látom magam teljes egészében, festetlenül, csalhatatlanul. És nem belülről. A lét és magam közt egy szakadék van, egy mérhetetlen távolság tátong. Borzongás fog el és hidegrázás vonaglik rajtam, mint Végítéletkor. Nincs támaszom, nem tudok hová elbújni, senkit sem hívhatok segítségül. Valósággá válik Marcel Jouhandeau megjegyzése: Nem Istentől félek, Ő teljesen Jó, hanem saját magamtól tartok...” (N. Steinhard. Ford.: Székely Sándor)

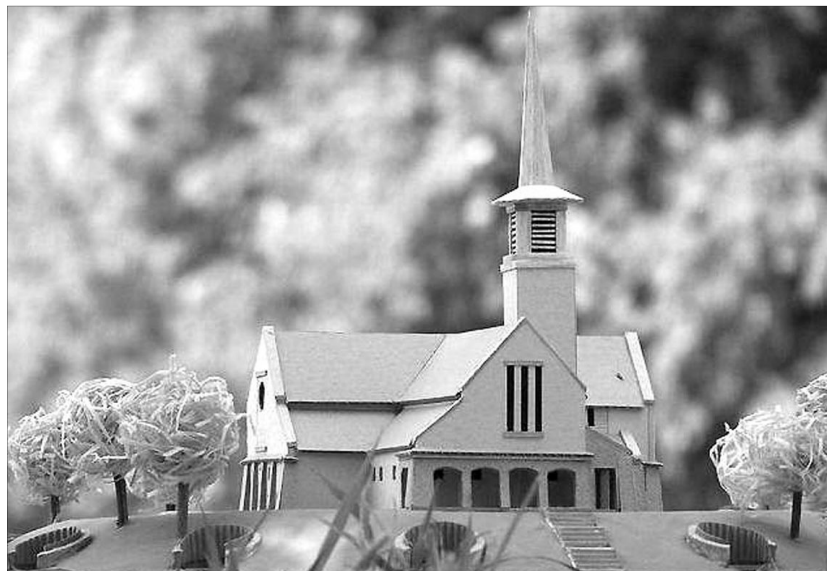
Ha igaz hitből cselekszem jót, Isten törvénye szerint, nincs mitől félnem sem önmagamtól, sem mástól.

Neked milyenek a cselekedeteid? Isten szerintiek? Vagy emberi érdekekre alapozódnak?

ORBÁN LEVENTE

HÚSZÉVES AZ ERDÉLYI GYÜLEKEZET

Isten kezéből átvett áldások

A Reménység Szigetén felépítendő templom makettje. Az alapkövet egy éve helyezték el

Hálaadó napot tartottak szeptember 2-án az Erdélyi Gyülekezetben a Reménység Szigete létrejöttének húsz éves jubileumán. Az úrvacsorás istentiszteletet követően az alapító lelkész álmairól, küzdelmeiről beszéltek fiai, Németh Zsolt és Németh Áron, gyülekezet tagok pedig emlékeiket idézték fel. Csúry István püspök pásztorlevelében köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. Összeállításunk másik anyagában Németh Gézára, az Erdélyi Gyülekezet alapító lelkészére, egyik ígéhirdetése közlésével emlékezünk.

Hiszem, hogy Nagytiszteletű Németh Géza lelkipásztor Isten Szentlelke indítására kezdte el azt a munkát, amit máig szeretettel folytattok Nagytiszteletű Zalatnay István lelkipásztor vezetésével.

Hiszem azt is, hogy lelkipásztoraitokkal együtt ebben az egymást és másokat is segítő szolgálatban látjátok Isten Igéjének megvalósulását. A 84. zsoltárban ezt olvassuk: „Boldog ember az, akinek Te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében.” (6. vers).

A Reménység Szigete az a hely, ahol az Erdélyi Gyülekezet védelmében ezt a boldogságot találhatták meg, akik idemenekítették üldözött életüket, betegségüket, magányukat és minden terhüket. Volt és van egy hely, ahol erőt nyer az elgyengült, a megfáradt és a szorongó, de megújulást remélő szív. A szabad világban, szabad legyen kimondanunk, hogy minden bizonnyal a diktatúrák üldöző hatalma megszűnt, de a

„mindent szabad” jelenkora, mely az evangélium jótékonyan korlátozó üzenetét: – nem minden használ – figyelmen kívül hagyva, újabb és talán még bonyolultabb feladatok elé állít bennünket. Tapasztalhatjuk, hogy az üldözésnek ma több a forrása, a betegségnek változatosabb okai vannak, a magány és minden teher hatványozottabban jelentkezik.

Hiszem, hogy a Reménység Szigete az a hely marad, ahol nemcsak hallani lehet Isten üzenetét, hanem Krisztus nyomán gyakorolni a tanítást. Ma már nagyon kevés arról szólni, hogy vannak lehetőségek, kiválasztható utak, és az embernek ezen alkalmak adóttak. Nekünk a kínálkozó utak és lehetőségek előtt fel kell mutatnunk a páratlant, a felcserélhetetlent, azaz „a te ösvényeidet”. Az áldott orvost nem kerülheti meg a beteg, a jó pásztor tereli a nyáját, a gyülekezetet nem helyettesíti a legvidámabb társaság sem. A mában szenvedő embernek a szívében hordozott ösvény az egyetlen célhoz vezető út, és ezt nekünk kell vele közölnünk, mert ez Isten nekünk szóló feladata.

Kívánom, hogy az Erdélyi Gyülekezet a Reménység Szigetén hálával vegye számba mindazt, amit az elmúlt húsz év alatt Isten kezéből áldásként, eredményként elvehettek. Kívánom, hogy jelenét úgy tekintse, mint zálogot a jövődőre nézve, mint a múltból táplálkozó alapot, amelyről előre haladva egyre bátrabb vállalkozások születnek és erősödnek. Ebben a meghátrálhatatlan szolgálatban legyetek állhatatosak, bizakodóak és hittel teljesen fáradhatatlanok.

CSÚRY ISTVÁN püspök

A megvert igazság

(1Pt 2,19-25)

Eddig azt hittem, hogyha az igazságot felismerik és kikiáltják, akkor győz:

- mert természetéhez tartozik a győzelem, a dicsőség, az elismerés;
- mert védi az emberi törvény, a jogrend, az emberek lelkiismerete és érdeke;
- de legfőképpen azért győz, mert védi az erkölcsi világrend belső matematikája, tehát győz, mert védi az Istent.

Jézus Krisztus most arra tanított, hogyha az igazságot felismerik és kikiáltják, akkor az igazság nem győz, hanem szenvedni kezd:

- mert természetéhez nem a győzelem tartozik, hanem a megveretés, nem a dicsőség, hanem a meggyalázás, nem az elismerés, hanem a megtagadás;
- nem győz, mert az emberek törvényei az erők kezében vannak, akik hatalmukat jobban szeretik az igazságnál, és érdekeiket saját törvényeiknél.

Igy hát az igazság végső menedéke Istennél lenne csupán, Aki azonban maga is szenved,

- hogy segíthetné hatalomra az igazságot, amikor Ő, a Legfőbb Hatalom és Legtisztább Igazság maga is gonosz emberek kezébe adatik, megköpdösik, megostorozzák, kiteszítják és keresztfára feszítik;

– s jaj, még „az idővel minden igazság győz” törvényszerűségében sem remélhetünk, mert nem egyetemes: évek vagy századok múltán bár szentté avat a világ némely előbb kiközösítettet, – de ki kutatja fel millióit azoknak, akik az igazság

Németh Géza (1933-1995) legendás alakja volt egyháznak. Önmagát ironikusan a „földalatti egyház püspökének” nevezte

nevében névtelenül veszték el, s hova az utókor virágot ültethetne, még lábuk nyomát is befújta a sivatag homokja.

Most tehát úgy gondolom, hogy aki az igazságot választja, az az emberfia a világ rendjével való szüntelen összeütközést, tehát a meghurcoltatást és a megvetést választja.

Az igazságot önmagáért kell szeresse, mindent érte kockára téve, védtelenül, biztosíték nélkül.

Amikor e szenvedélyes szeretet miatt szenvedni kezd, lehet, hogy senki más nem lesz mellette, csak Jézus Krisztus, Aki vele együtt agoniáz, amíg a láthatáron a világegyetem hűsvétja fel nem ragyog.

NÉMETH GÉZA

KÁRPÁT-MEDENCEI FOCIKUPA NAGYSZALONTÁN

Lelkészek a pályán

A részvétel és a közösségformálás volt a lényeg

A Kárpát-medencei lelkesítő focikupa legutóbbi kiírásának győztese, a Bihari Egyházmegye rendezte az idei tornát. A szeptember 12-én Nagyszalontán szervezett seregszemplén kilenc csapat képviseltette magát, három Erdélyből, öt a Partiumból és egy Magyarországról.

A mintegy 70 lelképásztor részvételével megrendezett tornán az anyaországból csupán a nyírségiek voltak jelen – a résztvevők óriási vastappsal jutalmazták őket –, a többi egyházmegye (és egyházkerület) kifogásolta a szervezők azon feltételét, hogy a bajnokságra csupán lelképásztorok jelentkezhetnek, ezért távolmaradásukkal tiltakoztak.

A lelképásztori közösséget szeretnénk erősíteni, eggyé kovácsolni, régi barátságokat feleleveníteni, új ismeretsegeket kötni, határon innen és túl – ezért is lenne szükség arra, hogy egy ilyen jellegű rendezvényre csupán lelképásztorok jelentkezzenek. Nem tartjuk megalapozottnak azt, hogy a csapatba külsőt is bevegünk – hangoztatta a jelenlevő többség. A lényeg nem azon van, hogy a csapatot igazolt játékosokkal felerősítve a többieket legyőzzük, hanem a részvételen, a közösségformáláson – mondták egybehangzóan a résztvevők. S hogy a távolság sem akadály, bizonyították a Brassói Egyházmegye lelkesítői, akik több mint 500 km-t utaztak, hogy jelen legyenek az eseményen.

A délelőtti csoportmérkőzéseket követően alakult ki az elődöntő párosítása: a zilahiak a kolozsvári csapattal, a marosiak az aradiakkal mérkőztek meg. Végül a két belső erdélyi csapat győzött, a délutáni döntőt pedig a kolozsváriak nyerték 2-0-ra. A bronzmérkőzésért vívott csatában a zilahiak 2-1 arányban bizonyultak jobbnak az aradiaknál. A torna gólkirálya a kolozsvári csapatból került ki Éles Ferenc személyében. Az érmeért vívott csatákat a helyszínen tekintette meg Csüry István királyhágo

léki püspök is, aki a díjazás előtti üdvözlő beszédében viccesen jegyezte meg: nemcsak a hangulat volt jó, hanem a színvonal is, valószínűleg magasabb, mint az előző napi hollandok elleni vb-selejtezőn a házigazda magyar csapaté.

A nagyszalontaiak által kiválóan megrendezett focitorna közös vacsorával zárult, amelyen a jelenlevők a szervezőkkel együtt a további kiírások jelentkezési feltételeiről tárgyaltak. Megegyezés született, hogy a minél nagyobb részvétel miatt szükség van a többi egyházkerület, egyházmegye képviselőivel való egyeztetésre, megbeszélésre.

SOMOGYI BOTOND

A püspök, saját bevallása szerint, Somogyi kolléga mesteri játékát illette tetszésnyilvánítással

BIHAR HAMAR ELVÉREZT. Nyírség, Zilah, Maros és Bihar alkotta azt az egyébként bivalyerős csoportot, amelyben korán elvérzett a házigazda egyházmegye csapata. A Kucharszki Zoltán, Pál László, Szatmári Gergely-Elemér, Fábíán Tibor, Fazakas Ferenc, Szigeti Ferenc Ernő, Filep Ferenc, Mikló István Boldizsár felállásban pályára lépő bihariak végig partiban voltak ugyan az anyaországi és a szilágysági csapat ellenében, ám a később ezüstöt szerző marosiak már gólarányt javító meccsen diadalmaskodtak ellenük, ezzel is sejtetni engedve, hogy az erdélyi atyfiak a döntőig megállíthatatlanok.

F. T.

Az igazság napja

Mielőtt megvádolnának azzal bennünket, hogy a mai felsereglésünkkel nyomást gyakorolunk az amúgy gyenge lábón billegő román igazságszolgáltatásra, állapítsuk meg és jelentsük ki országvilág előtt, hogy a Bukarestből idomított és politikai széljárások szeszélye szerint bólogató igazságszolgáltatók gyakoroltak nyomást az erdélyi magyarságra, a magyar egyházakra, ezáltal a magyar családokra, a magyarságában annyiszor megalázott kisebbségben szenvedő magyar emberre.

Mielőtt megvádolnának bennünket azzal, hogy meghajtván megfosztottuk román testvéreinket az őseik által épített iskolától itt, Sepsiszentgyörgyön, hadd állapítsuk meg és jelentsük ki országvilág előtt, hogy a 19. század második felében gróf Hidvégi Mikó Imre, mint az Erdélyi Református Egyházkerület főgondnoka nagyszerű székely kortársaival nemcsak megálmodták, hanem hatalmas áldozattal meg is építették a Református Székely Mikó Tanodát.(...)

Mielőtt megvádolnának bennünket, hogy a román állam tulajdonára fájdukt meg a fogunk, amikor jussunkat követeljük szerze Erdélyben, hadd állapítsuk meg és jelentsük ki országvilág előtt, hogy magyar múltunk ingatlanai, melyek Romániához kerültek igen megkérdőjelezhető módon, csak a szegyetlenjes államosítás nyomán jutottak a kommunizmus mohó, mindent tulajdonolni vágyó pribékeinek kezébe. Eddig kétszer veszítettük el így iskoláinkat, és most harmadszorra is készen állnak a fosztogatók.

Mielőtt további vádakat zúdítanak reánk, hadd mondjuk el, mi hálával tartozunk őseink hitéért és szorgalmáért, mivel a jelenlegi Erdély településein összehasonlíthatatlanul több értéket halmoztak fel, mint bármelyik nemzet, beleértve a mában regnáló románokat is. Elmondjuk azt is, hogy a visszaszolgáltatás mértéke Románia szegyenfoltja, de az Európa Uniónak is, mert szemet hunynak a csatlakozáskor tett román ígéretek elmaradása felett. A civilizációjára méltán büszke Nyugat-Európa nem vehet részt Erdély magyarságának sorsrontása ügyében.

El fogjuk mondani magyarországi barátainknak is, hogy többet tehetnének értünk, ha mást nem, legalább annyit, hogy szétdarabolásunk folyamatát segítsenek megfékezni, mert nálunk a szekértáborok halálra vannak ítélve. „Megbontott kőeként” védtelen állapotunkat kihasználva, egyre bátrabban merészkednek kezét emelni szülőföldünkre, épületeinkre és éppen magyarul beszélő testvéreinkre.

Minden körülmény között, akár rácson innen vagy túl, megígérjük, hogy mondani fogjuk, amit Isten üzent, és amit Neki el is hiszünk: „Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, kiszabadítja a foglyokat az Úr!” (Zsolt 146.7) Mondani fogjuk igazunkat, ameddig a Mikó Kollégium és minden magyar hagyaték vissza nem tér jogos tulajdonosaihoz.

CSÜRY ISTVÁN püspök

(Elhangzott szeptember 1-jén Sepsiszentgyörgyön, a Székely Mikó kollégium visszaállamosítása elleni tiltakozó nagygyűlésen.)

Kalotaszeg és a Gyalui-havasok vándorai

Érszakácsiból kelt útra augusztus 31-én egy kis gyülekezeti csoport, Kalotaszeget és a Gyalui havasokat jelölve meg úti célként. Egyházközségünkben minden esztendőben kirándulásokat szervezünk, megismerve ezáltal a közelebbi vagy távolabbi vidéket, mind természeti, mind egyházi és kulturális szempontból. Az elmúlt esztendőben így jutottunk el Szabolcs-Szatmár-Bereg vidékére, valamint Erdélyben Kolozsvár, Torda és Torockó környékére.

Utazásunkat Kalotaszeg fővárosában, Bánffyhunyadi templomában kezdtük. Megszemléltük az ősi református templomot. Jó volt látni a sok szép kalotaszegi kézmunkát, ami ottani nőtestvéreink keze munkáját dicséri. A templomban lévő emléktáblák, valamint a templom előtt lévő kopjafák a dicső múltat idézik. Reménykedünk, hogy a jövődőt is ilyennek szánta Isten, ott élő testvéreink számára.

Bánffyhunyadi után Kalotaszeg királyi következett. A belül felújított kazettás mennyezetű templomban jelenleg külső felújítási munkálatok folynak. A Jelenések könyvének tanítása jutott eszünkbe: ímé, mindent újjá tesztek. Jó látni a megújuló ősi templomokat, hiszen mindezek a gyülekezetek élni akarását jelentik, a jó Isten segítségével.

Ezek után Magyarvalkó következett. A nagyon rögös úton, csak nehezen tudtuk megközelíteni a települést. A parókia előtt a lelkipásztor várt bennünket, aki főlkalauzolt a valóban magasra épült, két várfallal körükerített templomhoz. A látvány lenyűgöző. A templom és a kőfal egyaránt felújításra vár. Itt is igaz Jézus mondása, miszerint az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek hát az aratás Urát, küldjön munkásokat az ő aratásába. Az egy éve odakerült fiatal lelkipásztorban láttuk azt az elszántságot, ami valóban szükséges az egyre fogyó gyülekezetben. Ami a lélekszámot illeti, reménykeltő, hogy mint lelkipásztor testvérünk elmondta, már csak napok kérdése és megérkezik az újszülött kisbaba családjukba. Ezúton is kívánunk jó egészséget az édesanyának, édesapának és gyermeküknek.

Templom a hullámsírban

Magyarvalkó után a havasok felé vettük az útirányt. A kanyargós hegyi úton több mint ezer méteres magasságba jutottunk fel Belis-re (Jósikafalva). A festői tájon lévő román falut elhagyva a Belis-i tó partjára érkezünk. A látvány magáért beszél. A 120 méter magas gát mögött 23 km hosszúságban kanyarog, a fenyőerdővel borított hegycsúcsok lábainál, a kristálytisza vizű tó. A látvány azonban szomorú múltat takar. A

Kalotaszegi templomokban gyönyörködtek az érszakácsi látogatók

gát megépítése előtt, a 60-as évek végén egy egész falut költöztettek ki a víz útjából. A hatalmas víztűzkör mindent elborított, ottmaradt épületeket, temetőt, templomot.

Néhányan csónakra szálltunk, a tó felszínéről még szebb a látvány. Nyári lakok, vendéglők sorakoznak a tó partján. Több magyarországi beruházó telket vásárolt, jur-taszzerű építményeket emeltek a hétvégi házak közé. Megkértem a csónakost, vigyen el a hullámsírban lévő templom fölé. Bója, egy 5 literes nejlon flakon, jelzi a keresett helyet, amely ki van kötve a több méterrel a víz felszíne alatt lévő templom tornyához. Ahogy fodrozódtak a hullámok, ide-oda dobálva a bóját. József Attila verssora jutott eszembe: csacsog a felszín és hallgat a mély.

Olykor búvárok keresik fel a templomot. Egy filmfelvételen láttam, amint lemennek a mélybe. A templom tornyának bejárati oldalán még látszik a kereszt. Ez nem magyar templom és nem magyar falu volt. Akkor ez nem számított. Mindent a villamosenergia előállításának vetettek alá. Alacsony vízálláskor a torony olykor még megmutatja magát és pár méterrel a hullámok fölé tör.

A délutánba hajló időben a tó partján lévő egyik vendéglő teraszán ebédeltünk meg. A kiszolgálás és az ebéd kifogástalan volt. Aztán tovább indultunk Marisel (Havasnagyfalu) felé. Mintegy 1200 méteres tengerszint feletti magasságban ez a falu is ámulatba ejtett bennünket, szétszórta házai- val, kaszálóival, kertjeivel. Az itt élők fakitermeléssel foglalkoznak, ami minden biztonnyal jövedelmező, de kemény munka is egyben. Erős hegyi lovaikkal vontatják a

rönkökkel megrakott szekereket. Érdekes módon, valamennyien megsüvegeltek bennünket. Ez sajnos tudjuk, nem volt mindig így. Megálltunk a falu határában, szintén kies tájon, hogy tisztelegjünk Vasvári Pál, az egyik 48-as márciusi ifjú emléke előtt. 1849. július 5-én ugyanis itt halt hősi halált Vasvári, a mócokkal szembeni küzdelemben. Az emlékhely ma már sajnos nem létezik, de néhány kalotaszegi templomban emléktábla, illetve kopjafa őrzi az elesett hős emlékét.

Körösői Riszeg alatt...

Havasnagyfalutól lefelé, Gyalu felé vettük az irányt. Megálltunk az újabb, hatalmas víztározó, Tarnica gátjánál. Innen belátni a gyalui víztározók rendszerét, melyek szintén ivóvízzel és villanyárammal látják el Kolozsvárt és a környező településeket.

Úti célunk utolsó állomása Körösőfő volt. A körösőfői templom szépségével szimbólumává vált az erdélyi református templomoknak. Egy kis nézelődésre és vásárlásra megálltunk az országút menti bazár soron. A sok portéka között nagyon meg kell nézni, mi az igazi érték. Végül a körösőfői templomban adtunk hálát Istennek e csodás, feledhetetlen napért.

Hazafelé indulva az éjszakában, többen is mondták, idén még el kellene látogatnunk valahová. Mert ugye, azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne. S a Kárpát-medence a mi közös otthonunk, nekünk, kik belakjuk azt.

Ravasz László: Ki lehet presbyter?

Ha minden ember lehet keresztyén és kell, hogy keresztyén legyen, mi különbség van a presbyter és a többi keresztyén között? Az, hogy az egyház, azaz a gyülekezet elhívta őt és a maga élére állította, ama bizonyos csalhatatlan jegyek alapján, amelyet Isten mutatott meg rajta és azt mondta, miután elhívott téged az Úr arra, hogy közzöttünk élj és ennek jegyeit nyilván látjuk tebenned, kérünk téged és megbízunk téged azzal, hogy ezt a munkát a gyülekezeti életben elvégezd. Először Isten hívta el titokzatos Lelkének végzése szerint. A presbyterségnek nagy táolatai nyílnak meg előttünk: az elhívott és formált, alkotott, célra teremtett léleknek a mélységei tárulnak fel előttünk azután ebben az elhívásban bízva, ezt felismerve, szólott a gyülekezet. Az interna vocatio (a belső elhívás, az Istentől való) az előbbi, az externa vocatio (a külső elhívás, vagyis az emberektől való) az utóbbi; az interna és externa vocationak a boldog találkozása az a presbyteri tiszt, amit mi a gyülekezetben viselünk és hordozunk. Jaj annak, akinél csak külső elhívás van, Isten nem hívta el, csak a gyülekezet hívta el. Jaj annak a gyülekezetnek,

Kovács Lajos Emil: Kálvin téri sarok, Szatmárnémeti

amelyik vak és nem látja meg, hogy kiket hívott el Isten és nem azokat hívta el, akiket Isten öröktől fogva eljegyzett. Ahol azonban az a két elhívás találkozik, ott a gyülekezet az Isten örök végzésének engedelmeskedett és ebben az engedelmisségen van a kezessége annak, hogy abban a gyülekezetben a Krisztus misztikus teste dicsőségesen megépül.

A világon minden eszmény éppen oly mértékben lelkesít, amily mértékben megaláz és bűnbánatra indít. Ezt tekintve, ilyen dicsőséges és felséges tükörbe nézve, azt hiszem mindenki – én magamról igazán mondhatom – mondhatja: Ki volna méltó ennek a tisztnak a hordozására!? Ha ilyen nagy dolog ez, akkor jaj nekem Uram, bocsáss el e te szolgálatodból, mert én méltatlan vagyok erre a tisztségre. A keresztyén életnek éppen az a nagy és dicsőséges ellentmondása van, hogy az ilyen feljajdulás, hogy az ilyen megalázkodás tesz tulajdonképpen méltóvá arra, hogy Isten megtartsan ebben az elhívásban és biztosítson minket arról, hogy miután te érzed azt, hogy méltatlan vagy rá, megüresedel magadban, alázatos korszóvá változol, én hozom a te örömet, és kegyelmem teljességét, megnyílik a te lelked, én beleöntöm segedelmem nektárját: elég neked az én kegyelmem. A felfuvalkodott és öntelt lelkek el vannak zárva, maga az isteni kegyelmi erő nem tud beférközni, mellettük lehall és a homok felissza.

A magyar református anyaszentegyházban minden igazi presbyter így lett presbyterré; a magyar református anyaszentegyházban minden igazi eredmény – lett legyen egy templom alapkövetétele, vagy egy tan levonása – így jött létre; a magyar református anyaszentegyház jövődjéje, minden víziója és kifejlődése tündöklően biztató, felemelő, megfiatalítóan csodálatos, amíg vannak lelkek, akik maguk megüresítésével oda tudnak állni, hogy a megfígért és alázuhogó isteni kegyelemnek és erőnek a felfogói, a hordozói és győzedelmes szerszámai legyenek.

REFORMÁCIÓ – ISTEN...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

ből megszökött Dévai Bíró Mátyás, vagy az ellenfeleitől török fogságot viselt reformátorunk, Szegedi Kis István. Számuk szinte végtelen azoknak a hithősöknek, akikre nem volt méltó a világ. (Zsid 11,38)

Életünk minden sorsfordító pillanata, s ezek között talán elsőként igehallgatásaink azt a döntő kérdést vetik fel: Engedelmeskedünk-e Isten akaratának, mely Igéjében ölt testet a mindenkori gyülekezet és ember számára?

Belátjuk: nem volt könnyű Isten mellett dönteni a 16. század emberének, de érezzük – Istennek engedelmeskedni mind bonyolultabbá váló életünkben talán még nehezebb. A ma embere könnyebben utat téveszt, mint az egykoriak, mert atomizált, el-

szigetelődött világunkban tízezrek között élve is magányosnak, elveszetteknek érezheti magát a harmadik évezred gyermeke. Annyi istenpótlékot talált ki az utóbbi pár évszázad embere, hogy azoktól megszabadulni és visszatérni a kegyelmes Istenhez csak úgy lehetséges, ha Ő nyúl bele az egyes ember és a világ életébe.

Van-e, lehet-e valamilyen biztos jele annak, hogy bár csendes, de valós reformáció boldog „foglyaivá” válhatunk? Utaljunk talán a Szentírásban is rögzített ama „reformációs” pillanatra, amely a Jordán mellett megjelent Úrral adatott meg Andrásnak, aki később boldogan újságolta testvérének, Simon Péternek: „Megtaláltuk a Messiást!” Akinek élete ilyen nyugvóponthoz érkezik, mint az Andrásé, az boldogan hirdetheti: beállott az életemben a reformáció, azaz a kegyelem Urával való együtt járás.

ŐRZŐK A STRÁZSÁN

Az éradonyi harangozó és kántor

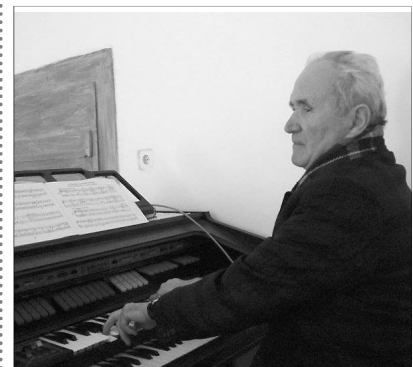

Létai János családja nemzedékek óta harangozó

Éradonyban még mindig kézi erővel szólaltatják meg a harangot. A Létai János családja nemzedékek óta harangozó. Amikor ő már nem lesz, akkor átállunk az automatizált verzióra. Addig nem... Neki ez az egyetlen megélhetőségi lehetősége, ezt csinálta egész életében. Addig fog így szólni a harang, amíg ő él.

Gábor István 64 éve kántorizál az éradonyi református templomban. Kicsit már a reuma elmerévtette az ujjait, néha melléüt egy-egy hangot az istentisztelet alatt, de 78 éves kora ellenére minden vasárnap ott ül a harmónium mellett.

CHIS MÁRTA

Gábor István 64 éve kántorizál

Református

Előfordulhat, hogy egy asztalost Szabónak hívnak, és a szabót Asztalosnak nevezik. Ebből legfeljebb mulékony félreértés adódhat. Ámde nagyon komoly következménye lehet annak, ha egy református nem tudja, hogy mit jelent a református név. Vajon mire gondol ma egy kívülálló, amikor ezt hallja: református egyház. E sorok írója többször tapasztalta, hogy csodálkodznak a „református” néven. Ugyanis a fiatalabb nemzedék sűrűn hallott reformkonyháról, reform-kommuniztáról, reformsexről, reformgyógyszertárról. Református egyház?... Egyik dunántúli városi egyházközség presbitériuma táblát helyezett el a templomkapu mellett ezzel a felirattal: „Református keresztyén templom”. Ugyanis azon a vidéken a római katolikusok úgy tanulták, hogy a katolikus = keresztyén, a református meg református. S a kapott intelem alapján csak „keresztyén” templomba volt szabad belépnie. Esküvők alkalmával ebből némi zavar támadt. Ezen segített a tábla. Bizony, aki református, az keresztyén!

Megkérdeztünk reformátusokat, hogy mitől református a református? Válaszuk: papjaik nőszülhetnek. A templomon kereszt helyett csillag látható. Nem kell misére (istentiszteletre) járni. Hát ezek bizony vérszegény válaszok...

Hajdanán, amikor még nem hadartak, s nem nyeltek le a szavak végét, amikor minden jelzőnek jelentősége volt, így nevezték egyházunkat: „Az evangélium szerint reformált helvét hitvallású egyház”. Az evangélium szó hitünk tartalmára és egyházunk ősiségére vonatkozott. A reformálás az egyház és tagjainak életvitelére emlékeztetett. A helvét szó a hitvallási alapokra utalt. Az egyház név pedig Isten kiválasztó és megmentő kegyelmére emlékeztetett. Mindebben benne volt az, hogy az egyház egy, szent és egyetlen. Tehát nem emberi szándék hozta létre. A már máskor is idézett négy sarkalatos bibliai elv teszi reformátussá:

1. Sola Christus – Kizárólag Krisztus a Megváltó.

2. Sola Scriptura – Kizárólag az Ó- és Újszövetségben foglalt szent íge hitünk, életünk, gondolkodásunk alapja. Sem hagyomány, sem valamiféle közmegegyezés nem képezi hitünk alapját.

3. Sola gratia – Egyedül Isten kegyelméből boldogulhatunk, s végezhetjük küldetésünket. Nem emberek kegyéből, sem a magunk akaratából.

4. Sola fide – Egyedül hit által boldogulhatunk. Nem emberi ténykedésből, sem javainkkal, hanem kizárólag az Istentől kapott, s Jézus Krisztus által megerősített hittel.

Ki a református keresztyén? Aki minden tekintetben Krisztus tanítását és példáját követi. Aki fenntartás nélkül vallja, hogy Jézus Krisztus az egyetlen út, az igazság és az Élet. Aki Tőle kérte és kapta bűnei bocsánatát és a bűn hatalma alóli felszabadítást. Aki naponta és minden dolgában ezt kérdezi: Mit tenne Jézus Krisztus az én helyemben? Aki annyira azonosul Urával, hogy mondhatja: „Élek többé nem én, hanem él

bennem a Krisztus” (Gal 2,20). A református ember reformátusságát talán Ady Endre fogalmazta meg legtömörebben: „Szemem övé, kezem: keze, / Mindent Ő végeze.” (Az Uraknak Ura)

Még néhány szó a református öntudatról. Ilyen is van! Aki tudja, hogy az ő Istene az „Uraknak Ura”, az nem hajladozik fűszálként a divatszelek járása szerint. Azt nem nyűgözi, bénítja a „közvélemény”. Önmagát nem tömjénezi. Küldetéses életet él. Nem ismer el „társ-megváltókat”. Nem vállal is-is megoldásokat. Egészé létével vallja az őskeresztyén hitvallást: „Jesous Krisztosz, Theou Hüiosz Szótér”, azaz: Jézus Krisztus Isten Fia a Megtartó. Ez utóbbi a keleti ortodox egyházak ikonográfiájában ótágú piros csillagként tűnt fel. A csillag öt ága a hitvallás öt szavára utalt. A piros szín Jézus érettségét, ontott vérére emlékeztetett. Nagy ravaszul, az ortodox egyháztól elcsent jelképekkel akarták a pravoszláv hagyományok folyamatosságának látszatával ámitani népünket a szovjet hatalmasságok. Aki viszont tudta e jelkép jelentőségét, az minden utcasarkon olvashatta: Jézus Krisztus Isten Fia a Megtartó!

Ő pedig tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Kegyelme, szeretete, hűsége, ítélete változatlan. Ezért valljuk öntudatosan, hogy evangélium szerint reformált helvét hitvallású keresztyének vagyunk. (Új kezdet)

PAPP VILMOS

LUKÁTSI VILMA Wittenberg

Október utolsó napja már.
A látóhatár
fénylő napkelte ígér:
„Az igaz ember hitből él...”

Az a korszakváltó hajnal
megajándékozta a világot:
Szöveget és kalapácsot
adott egy szerzetes kezébe.
...Amíg a vártemplomhoz ér:
„az igaz ember pedig hitből él...”
– suttogja, még csak önmagának,
de az egész világnak
szól attól kezdve az üzenet,
a kapura kiszögeezett hitvallása sok
éjszakának...

A kinyitott szent Bibliának
fölismert igazsága beszél:
„Az igaz ember hitből él!”

...mert fűjt a Szél
azon a kora reggelen,
nem maradt több rejtalem,
hogy Isten szereti a világot
önmagá adott váltáságot érte
Fia halála által!
S mert Ő mindent megfizetett,
azért nem lehet elveszett,
senki, aki hisz Bennel!
Hisz, szeret és remél...
„Az igaz ember hitből él!”

FIRKA

1517

2012

Ötszáz év...

Adorjáni László karikatúrája

POSTALÁDA

A szabadság lobogója

Édesanyám nagyon aggodott az anyaországba szakadt testvéreimért az 1956-os forradalom után. Ma sem tudom elképzelni, hogyan tudta elintézeni az a kis törekeny asszony, hogy a következő év júniusában mi útlevelet kaptunk.

Igaz, hogy törekeny volt, de szívóós, amit egyszer elhatározott, azt véghez vitte. Talán a sors tette ilyenné, hisz alig múlt harminc éves, amikor egyedül maradt velem, egy 6 éves gyerekekkel, munka nélkül, s mindent maga kellett intézzen.

Akkor még olyan képet tettek az útlevelemből, hogy ketten voltunk egy fényképen. Vonattal utaztunk Debrecenbe, egy pár órát kellett várnunk a csatlakozásra. Akkor még csak 15 éves voltam, hosszú könyörgésemre édesanyám megengedte, hogy kimenjek az állomás elé szétnézni, ő addig a bőröndökre vigyázott.

Kint a téren és a közeli nagy utcában mindenki volt lobogózáva, szabadon fújta a szél a piros-fehér-zöld zászlókat. Ilyet én csak az édesanyám szekrényében láttam elrejtve és sosem volt szabad még beszélni sem róla. Most meg itt vannak szabadon, de hát akkor én is szabad vagyok? Csak mentem, könnyes szemmel, az embereknek ütköztem, aki csak néztek, mi lehet ezzel a gyerekekkel?

Elégé elidőztem, édesanyám már nagyon aggodott, amikor elmondtam, mit láttam ő is kiment megnézni. Kis idő után visszajött, az ő szeme is könnyes volt. Megsimogatott és szólanul megcsókolt.

MEDVE A. SÁNDOR

✿ **AZ ERDŐHÁTI GYÜLEKEZETEK IFJAI TALÁLKOZTAK ERDŐGYARAKON.** Szeptember 8-án, a Királyhágómelléki Református Ifjúsági Szövetség (KRISZ) karavánja újabb állomáshoz érkezett a Bihari Református Egyházmegyében. Az Erdőhāti körzetben Erdőgyarak biztosította a helyszínt és fogadta a Tenkéről, Árpádról, Nagyszalontáról, Mezőbajról, Antról és Tamáshidáról összegyűlt, mintegy 50 fiatal.

Fazakas Ferenc mezőtelki lelkipásztor, az egyházmegye ifjúsági szakelődója, tartalmas, a fiatalokat szavakkal és képekkel megszólító előadása a Facebook, illetve a Faithbook összehasonlításáról, valamint a kétféle „könyvhöz” való viszonyulásról szólt.

Az egész napot kics csoportos beszélgetések, játékok és a Nagyvárad-Rogériuszról érkezett Kerubim együttes zenei szolgálata tette teljessé. A testi táplálékról a Sinka Piroska Erdőgyaraki Református Nőszövetség tagjai gondoskodtak.

A házigazda ifjúsági csoport idén első alkalommal, de a hagyományteremtés szándékával szervezte meg ezt a napot, várva és készülve az újabb találkozóra.

FÖLDESZ MÁRTA erdőgyaraki parókus lelkész

Erdőhāti fiatalok találkoztak

✿ **ESZENYEINÉ SZÉLES MÁRIA ÚJ KÖNYVÉT ISMERTETTÉK VÁRAD-ÓSSIBEN.** Olaszit követően a Nagyvárad-Óssi református gyülekezetben is bemutatásra került **Eszenyeiné Széles Mária** professzorasszony legújabb kötete (Kezdetben – Az őstörténetek teológiája, Kolozsvár 2012).

A szeptember 9-i istentisztelet keretében **Csúry István** lelkész-püspök méltatta, a tartalmában és nyomdai megjelenítésében is egyaránt magas színvonalú kiadványt. Könyvismertetőjében az egykori tanítvány személyes hangja és a református teológus megközelítése egyaránt szót kapott.

A kötet szerzője – a Kolozsvári Protestáns Teológia öszvetségi tanszékének egykori professzora – meleg szavakkal szólt a gyülekezet iránti kötődéséről. Bár segédlelkézi szolgálatát két másik várad gyülekezetben végezte, mégis mind a mai napig Óssit tartja számon lelki otthonaként.

Ajánljuk mindazoknak Eszenyeiné Széles Mária kötetét, akik „Nem középiskolás fokon” szeretnék betekintést nyerni az őstörténetek teológiai értelmezésébe.

F.T.

✿ **SZEPTEMBERI LEKÉSZÉRTEKEZLET ÚJSZENTESÉN.** A Temesvári Egyházmegye szeptemberi értekezletén Újszentesen **Gáll Zoltán** lugosi lelkész, lelkészértekezleti elnök mellett az egyházmegyét **Fazakas Csaba** esperes képviselte. A megjelentekkel megcsodálhattuk **Szűcs András Ottó** házigazda-lelkipásztor botanikus kertnek is nevezhető parókialis udvarát, illetve az ott lelhető óriás- és zsebtyúk különlegességeket és egyéb, nem mindennapi, általa tenyésztett haszon-állatfajtákat.

Az értekezleten Temesvár több jeles tollforgató értelmiségije is jelen volt: **Higved István** ny. lelkész, **Mandics György** író és neje **Csisztay Gizella**, mint műfordítók, **Matekovits György** orvosprofesszor, **Bárányi Ferenc** orvos és író Temesvárról, **Tari István** és **Horváth Lívia** a vajdasági Óbecséről és nem utolsó sorban a lengyel **Jerzy Paruszewski** költő, akinek a **Hűséges folyók** – **Wierne rzeki** című verseskötete került bemutatásra.

A verseskötet bemutatása után ismerkedés és baráti beszélgetés következett, amely az estebéd során és után is folyt.

MAKAY BOTOND

✿ **NEMZETKÖZI EGYHÁZI REAKCIÓK A MIKÓ KOLLÉGIUM ÜGYÉBEN.** Egyházi szervezetek és testvéregyházak sora fejezte ki szolidaritását a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium visszaállamosítása miatt az erdélyi reformátusoknak. Az Európai Egyházak Konferenciája az Egyház és Társadalom Bizottságán keresztül sürgette a sokat vitatott bírósági döntés felülvizsgálatát. A szervezet igazgatója, a CEC főtítkárhelyettese, **Rüdiger Noll** döbbenetén adott hangot a restitúciós bizottság korábbi tagjait sújtó börtönbüntetés és az egyházkerületre kiszabott pénzbüntetés miatt is.

A világ reformátussága nevében a Református Egyházak Világközösségének európai elnöke, a holland **Jan-Gerd Heetderks** és **Alexander Horsburgh** főtítkár aláírásával hasonlóan határozott hangvételű levélben fordult a román miniszterelnökhöz. „A református család tagjaiként sajnós számos hasonló esetet ismertünk meg az elmúlt években Romániában. Ugyanakkor tudatában vagyunk annak, hogy az Erdélyi Református Egyházkerület értékes munkát végez az evangélium hirdetésében, a szegények gon-

Több tízezen hallatták hangjukat a Mikó kollégium mellett

dozásában és a fiatalok oktatásában” – fogalmaznak a REV európai képviselői.

A két egyházi szervezet mellett a GAW, a HEKS, illetve amerikai és európai testvéregyházak sora csatlakozott az Erdélyi Egyházkerület melletti nemzetközi szolidaritási hullámhoz. (Reformatus.hu)

✿ **REFORMÁTUS RÁDIÓMŰSOROK.** Szombatonként, délelőtt 10 órától jelentkezik a nagyvárad-i Partium Rádió hullámhosszán a Királyhágómelléki Egyházkerület **Harangszó** című rádióműsora, **Ghitea-Szabó József** Levente szerkesztésében. A satmárnémeti City Rádióban szombaton, délután 6 órától hallható a **Harangszó Rádió** című református műsor. Szerkesztője: **Rác Ervin**. A Mária Rádió **Református felóra** című műsora, melynek szerkesztője **Veres-Kovács Attila**, pénteken délelőtt 10:30 órától a Partiumban, míg a vasárnap este 19:30 órától kezdődő ismétlés egész Erdélyben hallgatható.

✿ **HARANGSZÓ – A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUSOK LAPJA.** Lapunk kéthétről kéthétre nyújt lelki táplálékot, keresi a református keresztyén választ a mai ember kérdéseire. Körképet ad gyülekezeiteink és külföldi református testvéreink életéből, egybekapcsolja olvasóit határon innen és túl. A folyton változó mában igyekszik rámutatni arra, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz: **Jézus Krisztus**, aki az út, az igazság és az élet.

Legyen ön is tagja a királyhágómelléki református olvasók nagy családjának!

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221 - 0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Felelős szerkesztő: Fábian Tibor. **Tördelőszerkesztő:** Petrikó Ildikó. **Korrektor:** Oroszi Kálmán. **Külmunkatársak:** Balázsne Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Lőrincz Lóránd-Péter, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea (Nagyvárad), str. Moscovei (Szilágyi Dezső u.) nr. 14. Tel.: 0259/416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, www.harangszo.blogspot.com. A terjesztés a lelkes hivatalkon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.